

„Znǎ minǎtǎ, erǎ apǎroape sǎ strebatǎ vallea, sǎ treacǎ Cedronǎlǎ, Ńi sǎ se nearzǎ ĩn zǃmberǎ Olivilorǎ; dar, fǎrǎ ĩndoealǎ, kzǃetǎ kǎ, akolo maĭ vǎrtosǎ, erǎ sǎ se afle faǉz kǎ pelenǎperea sa.

Atǎncĭ, trekǎ d'a-lǎngǎlǎ zidǎlǎi din afarǎ, strĭgĭndǎ ka znǎ smintitǎ:

— Kain! Kain! ce aĭ fǎkǎtǎ ne fratele tǎǎ Abel?

Apoi, earǎ elǎ respundeǎ ĩn sine kǎ o voce disperatǎ:

— L'amǎ zǃchisǎ! l'amǎ zǃchisǎ!

Dǎp'aceea stǎ ĩn lokǎ, askǎlĭndǎ daka sgomotele zetǃii ajǃzǃneǎ pĭnǎ la dǎnsǎlǎ, Ńi azǃiǎ ka niŃte strĭgǎrĭ, ka niŃte ameninǉrĭ, ka niŃte blesteme kare treceǎ peste zidǎrĭ.

— OŃ! mǎrǃmǎrǎ IŃda, leǉea zĭce: „chelǎ ce va fi vĭndǎtǎ znǎ sǎffletǎ dĭnt'r'alle fraǉilorǎ sei din Israelǎ, Ńi va fi priimitǎ preǉǎlǎ pentrǎ aceasta, katǎ sǎ moarǎ!“

Atǎncĭ, ĩŃi vǎteǎ pentǎlǎ kǎ pǎmĭii strĭgĭndǎ:

— ĩnceteazǎ odatǎ din viaǉz, tĭkǎlosǎle! eatǎ znǎ abisǎ sǎz pĭcioarele talle; eatǎ o kracǎ de pomǎ d'assǎpra kapǎlǎi tǎǎ... prevǎleŃte-te saǎ te sǃpǃzǎrǎ!

Ńi ĩnaintǎ pĭnǎ la marǉinea abisǎlǎi, dar se dette ĩnapoi sǃpĭmĭntatǎ de affǎndimea sa.

Okĭi ĭ se ĩtoarserǎ kǎtre znǎ sikomorǎ foarte mare a kǎrǉia zǃmberǎ, kǎndǎ soarele erǎ ĩn zenitǎlǎ sǎǎ, pǎteǎ s'adǎnosteaskǎ o tǎrǃmǎ din preǃnǎ kǎ pǎstorpǎlǎ Ńi kǎ kǎpĭii ei.

IŃda addǎsse kǎte-va petre sǎz cea maĭ groasǎ kracǎ, Ńi le grǎmǎdi zǃnele peste altele, ka sǎ Ńi